

De strijd

“Ze doen niets, verkwanselen daarmee hun gemeente en laten de inwoners van Wijdmeren in de kou staan.”

[Harde woorden van burgerinitiatief Wijdmeren 2020](#), dat wel, maar er is weinig tegenin te brengen. Een miezerige, machteloze gemeenteraad laat de zelfstandigheid van Wijdmeren vallen als een baksteen en verliest zich in onderling geneuzel over zaken die veel minder bedreigend zijn. Of een stukje groen wel of niet gekocht, of gehuurd moet worden, zoiets.

De strijd krijgt zo langzamerhand het predicaat wanhopig terwijl er nog zoveel te doen zou zijn, er zou zoveel meer weerstand geboden kunnen worden, de argumenten om Wijdmeren de nek om te draaien rammelen immers van alle kanten. Bestuurskracht is een soort mantra geworden. Van het heilig ideaal van de provincie om het regionale bestuur te verbeteren komt niets terecht, ook het verwijderen van Wijdmeren van de landkaart voegt daar niets aan toe. Maar ja, het is blijkbaar de laatste strohalm om je gezicht te redden.

Volslagen onbegrijpelijk is het dat de inwoners van onze dorpen worden genegeerd. Wie had dat voor mogelijk gehouden in een tijd, waarin overal de volksraadpleging hoog op de agenda staat. En het argument dat de gemeenteraad de bevolking vertegenwoordigt is een kulargument. Bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen was van de fusie met Hilversum nog geen sprake. En als 8000 handtekeningen nog niet duidelijk kunnen maken dat deze gemeenteraad los en minachtend staat tegenover deze stem van het volk, wat dan wel?

Wijdmeren 2020 komt met alternatieven maar heeft wel de zelfstandigheid losgelaten. Wat heeft mijn oude vriend Ab Krook en mijn nog oudere vriend David Pos daartoe bewogen? Tijdelijke verduistering van het verstand? Kom op! Bakzeil halen, het onderspit delven, het hoofd in de schoot leggen kan altijd nog.

Eenzaam in de strijd? Is dat het lot van

Putter